

[Søren Jensen (Hasseris).]

at sætte spørgsmålstegn ved nødvendigheden af, at det pålægges kommunalbestyrelser at præcisere, at de nævnte varer leveres i rigtig mængde og til rigtige priser m. v.

Efter kommunesammenlægningen har kommunalbestyrelserne ikke længere mulighed for at overskue en sådan handel, rent bortset fra, at tiden synes at være løbet fra en offentlig indblanding i et kreditforhold mellem den handlende og kunden. Det vil derfor være et praktisk bidrag til at fjerne dobbeltadministration at foretage den nævnte ændring.

Landbrugsminister *Ib Frederiksen*s svar (29. juni 1973):

I anledning af det stillede spørgsmål kan jeg oplyse, at høstpantebrevsinstituttet er en ret gammel ordning, der blev indført i 1932 som en kriseforanstaltning til støtte for landbruget. Loven blev gennem årene fornyet for 1 år ad gangen, idet man dog i nogle år ikke havde nogen høstpantebrevslov. Siden 1951 har loven været permanent.

Kravet om kommunalrådets medvirken i form af en erklæring om behov, mængde og pris har været med lige siden den første lov om høstpantebreve. Der har tidligere dels under lovens behandling i 1951, dels i forbindelse med betænkningen vedrørende landbrugets kreditforhold af 27. maj 1953, været rejst spørgsmål om det hensigtsmæssige i denne ordning, men man har altså fra et flertals side ønsket at bevare denne støtteform.

Når landbrugsministeriet hidtil har opretholdt bestemmelsen om kommunalrådets erklæring i høstpantebrevsloven, skyldes det, at man har villet hindre, at ordningen blev misbrugt derigennem, at leverandøren prøvede at sikre sig fortrinsret i høsten også for ældre eller anden gæld. Man har ment, at en erklæring fra sognerådet — som jo tidligere var den kompetente myndighed — har virket begrænsende på sådanne transaktioner.

Da loven var til behandling sidste gang i 1951, var der ca. 1400 kommuner, og i begyndelsen af halvtredserne udstedtes der ca. 6.500 høstpantebreve om året. Ordningen kan næppe have været til større besvær for kommunerne, selv om høstpantebrevenes fordeling på sognekommunerne var ujævn.

Kommunesammenlægningen har med-

ført, at kommunalbestyrelsen ikke længere har praktisk mulighed for at overskue, om lovens krav om sikkerhed for, at kreditten ydes i fuld overensstemmelse med loven, er overholdt.

Høstpantebrevsinstituttets betydning er utvivlsomt aftaget stærkt. Til belysning heraf kan oplyses, at mens der i nogle år i fyrreerne og halvtredserne blev udstedt op til ca. 8-10.000 høstpantebreve pr. år, har antallet i de sidste år været i tilbagegang. Der har således i de sidste år været udstedt følgende:

1968	4.948 høstpantebreve
1969	4.014 høstpantebreve
1970	3.104 høstpantebreve
1971	3.360 høstpantebreve
1972	2.184 høstpantebreve

Jeg er bekendt med, at også justitsministeriet, som arbejder med en ændring af pantebrevsformularerne, har peget på, at loven — om den ellers skal fortsætte — bør ændres af tekniske grunde på visse punkter.

Jeg finder, at der kan være god grund til i samråd med landbrugets organisationer og andre interesserede at tage under overvejelse, om der er tilstrækkeligt behov for at opretholde loven. I alle tilfælde agter jeg, når lejlighed gives, at søge loven forenklet mest muligt, specielt med hensyn til det af hr. Søren Jensen (Hasseris) fremdragne punkt vedrørende kravet om en kommunal erklæring.

Af *Flemming Jensen* til undervisningsministeren (22. juni 1973):

„Hvorfor skal amtskommunen godkende lærernormeringer, når der i forvejen findes faste regler?“

(Spm. nr. 267).

Begrundelse.

Tildeling af lærertimer foregår ved, at den enkelte kommune udarbejder oprykkerlister, og på grundlag heraf foregår klassesannelser i overensstemmelse med diverse cirkulærer og skoleplanen. Dette kontrolleres i forvejen af skolekommissionen, kulturelt udvalg og kommunalbestyrelsen, hvorfor ekspeditionen til og fra amtskommunen forekommer overflødig, forsinkende og fordyrende. Det må være rimeligt at afskaffe denne omvejsprocedure.